

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ПОЛТАВСЬКА ДЕРЖАВНА АГРАРНА АКАДЕМІЯ

НАУКОВО-ПРАКТИЧНА
КОНФЕРЕНЦІЯ
професорсько-викладацького складу
18 – 19 травня 2016 р.

Збірник наукових праць
професорсько-викладацького складу академії
за підсумками науково-дослідної роботи в 2015 році

Полтава 2016

Редакційна колегія:

Аранчій В. І. – к.е.н, професор, ректор академії;
Писаренко П.В. – д. с.-г. н., професор, перший проректор;
Горб О. О. – к. с.-г. н., доцент, проректор з науково-педагогічної, наукової роботи
Маренич М. М. – к. с.-г. н., доцент, декан факультету агротехнологій та екології;
Дудніков І. А. – к. т. н., доцент, декан інженерно-технологічного факультету;
Поліщук А. А. – к. с.-г. н., професор, декан факультету технології виробництва та переробки продукції тваринництва;
Передера С. Б. – к. в. н., доцент, декан факультету ветеринарної медицини;
Галич О. А. – к. е. н., доцент, декан факультету економіки та менеджменту;
Дорогань-Писаренко Л. О. – к. е. н., доцент, декан факультету обліку та фінансів;
Писаренко В.В. – д. е. н., професор, завідувач, професор кафедри маркетингу;
Дудник В. В. – к. т. н., ст. викладач;
Кручиненко О. В. – к. в. н., доцент, заступник декана з наукової роботи факультету ветеринарної медицини;
Кравченко О. І. – к. с.-г. н., доцент;
Воронько-Невіднича Т. В. – к. е. н., доцент, заступник декана факультету економіки та менеджменту;
Зоря О. П. – к. е. н., доцент, заступник декана факультету обліку та фінансів з наукової роботи;
Невідничий О.С. – начальник редакційно-видавничого відділу.

Збірник наукових праць науково-практичної конференції професорсько-викладацького складу Полтавської державної аграрної академії за підсумками науково-дослідної роботи в 2015 році (м. Полтава, 18-19 травня 2016 року). – Полтава : РВВ ПДАА, 2016. – 326 с.

6. Присвоєння інвентарного номера згідно кодифікатора, нанесення його на об'єкт основних засобів антивандальним способом.

7. Складання інвентарних карток інвентарного обліку об'єктів основних засобів. Ведення інвентарного обліку: створення інвентарної картотеки; ведення інвентарних описів та здійснення записів до інвентарних карток у випадках внутрішнього переміщення чи вибуття окремих об'єктів.

8. Визначення працівника бухгалтерської служби, відповідального за приймання, контроль, контирування первинних документів, ведення облікових реєстрів з обліку господарських операцій з основними засобами.

9. Здійснення нарахування амортизації основних засобів згідно визначених методів та складання відповідних розрахунків. Визначення кореспонденції рахунків з обліку нарахованої амортизації.

Дотримання порядку здійснення основних процедур організації обліку основних засобів дозволить обліковій службі підприємства забезпечити дієвий та оперативний облік наявності та руху окремих об'єктів, операцій з ними, амортизації, технічного стану, ефективності використання.

Список використаних джерел

1. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 7 «Основні засоби». Затверджено Наказом Міністерства фінансів України № 92 від 27 квіт. 2000 р. [Електронний ресурс] / Верховна Рада України. – Режим доступу : <http://www.rada.gov.ua>.

2. Податковий кодекс України № 2755-VI від 02 груд. 2010 р. Остання редакція від 07 січ. 2016 р. Закон України № 903 - VIII / 903-19 від 23 груд. 2015 р. [Електронний ресурс] / Верховна Рада України. – Режим доступу : <http://www.rada.gov.ua>.

ФОРМУВАННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ УСПІШНОСТІ ВИКЛАДАЧА ВИЩОЇ ШКОЛИ В СУЧАСНИХ УМОВАХ

*Лега О.В., к.е.н.,
доцент, доцент кафедри бухгалтерського обліку
Яловега Л. В.,
к.е.н., ст. викладач кафедри бухгалтерського обліку*

Наразі основною соціальною функцією викладачів вищої школи є відтворення продуктивних сил, розвиток інтелектуального й духовно-етичного потенціалу суспільства, що й визначає роль і значення викладацької праці в ієрархії професійних цінностей [1].

Завдання, які виконують викладачі ВНЗ, мають високий рівень складності, що вимагають від науково-педагогічного персоналу не лише високого рівня компетентності, а й бажання займати передові позиції, виходячи з етичних цінностей відповідно до вимог якості.

Постійне удосконалення професійних вмінь та підвищення якісного складу науково-педагогічних працівників пов'язане, насамперед, із ліцензійними умовами провадження освітньої діяльності закладів освіти, затвердженими постановою Кабінетів Міністрів України № 1187 від 30.12.2015 р. [2].

Для визначення рівня наукової та професійної активності науково-педагогічного працівника використовуються такі основні показники [2]:

- наявність наукової публікації у періодичному виданні, що включене до наукометричних баз, зокрема Scopus або Web of Science Core Collection, рекомендованих МОН;

- наявність наукових публікацій у наукових виданнях, включених до переліку наукових фахових видань України, та/або авторських свідоцтв, та/або патентів загальною кількістю п'ять досягнень;

- наявність виданого підручника чи навчального посібника, що рекомендований МОН, іншим центральним органом виконавчої влади або вченою радою закладу освіти, або монографії;

- проведення навчальних занять іноземною мовою (крім мовних навчальних дисциплін) в обсязі не менше 50 аудиторних годин на навчальний рік;

- керівництво студентом, який зайняв призове місце, або робота у складі організаційного комітету/журі/апеляційної комісії Міжнародної студентської олімпіади/II етапу Всеукраїнської студентської олімпіади (Всеукраїнського конкурсу студентських наукових робіт)/III–IV етапу Всеукраїнських учнівських олімпіад із базових навчальних предметів/II–III етапу Всеукраїнських конкурсів-захистів науково-дослідницьких робіт учнів – членів Малої академії наук;

- організаційна робота у закладах освіти на посадах керівника (заступника керівника) закладу освіти/факультету/відділення (наукової установи)/ інституту/філії/кафедри або іншого відповідального за підготовку здобувачів вищої освіти підрозділу/відділу (наукової установи)/навчально-методичного управління (відділу)/лабораторії/іншого навчально-наукового (інноваційного) структурного підрозділу/вченого секретаря закладу освіти (факультету, інституту)/відповідального секретаря приймальної комісії та його заступника;

- наявність авторських свідоцтв та/або патентів загальною кількістю два досягнення;

- наявність виданих навчально-методичних посібників/посібників для самостійної роботи студентів та дистанційного навчання/конспектів лекцій/практикумів/методичних вказівок/рекомендацій загальною кількістю три найменування;

- присудження наукового ступеня доктора філософії або присвоєння вченого звання доцента, або отримання документа про другу вищу освіту;

-) керівництво студентом, який зайняв призове місце на I етапі Всеукраїнської студентської олімпіади (Всеукраїнського конкурсу студентських наукових робіт), або робота у складі організаційного комітету/журі Всеукраїнської студентської олімпіади (Всеукраїнського конкурсу студентських наукових робіт), або керівництво постійно діючим студентським науковим гуртком/проблемною групою, або виконання обов'язків куратора групи;

- поєднання науково-педагогічної роботи та практичної фахової діяльності.

Узагальнюючи вищевикладене зауважимо, що наведений перелік основних показників визначення рівня науково-педагогічного працівника свідчить, що викладач ВНЗ має володіти здібностями дослідника, організатора, оратора, психолога, логікою навчально-виховного процесу, бути висококваліфікованим фахівцем у своїй предметній галузі та ерудитом в інших галузях знань. Більше того, викладач ВНЗ – це особа, яка за змістовим навантаженням своєї профе-

сійної діяльності повинна мати сукупність якостей, доступних мало кому [1]. Такої багатопланової, розгорненої кваліфікаційної характеристики не має жодна інша професія. Отже, постійне вдосконалення фахової майстерності сприятиме формуванню атмосфери, в якій професійні вміння викладачів належно поціновуватимуться як оточуючими, так і ними самими.

Список використаних джерел:

1. Ільчук В. В. Шляхи підвищення якості науково-педагогічних кадрів [Електронний ресурс] / В. В. Ільчук, А. М. Коломієць // Теорія і практика управління соціальними системами. – 2013. – № 3. – С. 84 – 89. – Режим доступу : irbis-nbuv.gov.ua/.../cgiirbis_64.exe.
 2. Ліцензійні умови провадження освітньої діяльності закладів освіти, затверджені постановою Кабінету Міністрів України № 1187 від 30 груд. 2015 р. [Електронний ресурс] / Верховна Рада України. – Режим доступу : zakon.rada.gov.ua/go/1187-2015.
-

ПРО ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ КООПЕРАТИВНОГО СЕКТОРУ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ

Литвин О.Ю.,
кандидат економічних наук, доцент
Чіп Л.О.,
кандидат економічних наук, доцент

Високий рівень розвитку економіки багатьох країн світу значною мірою обумовлюється успішним функціонуванням кооперативного сектору, що традиційно охоплює сферу кредитування, виробництва і збуту сільськогосподарської продукції, споживання, страхування, будівництва та експлуатації житла, медичного й енергетичного забезпечення тощо. Проте, як свідчить багаторічний зарубіжний і вітчизняний досвід, названий сектор економіки через свою соціальну спрямованість не може бути достатньо успішним без всебічної державної підтримки та ефективного державного регулювання.

За останні п'ятнадцять років помітних успіхів у розробці цієї важливої науково-практичної проблеми досягли С. Я. Алхасов, В. В. Гончаренко, В. В. Лантух, І. В. Лантух, А. О. Пантелеймоненко, А. А. Пожар та інші вчені [1-4]

Початок періоду відродження кооперативного сектору національної економіки України співпав з проголошенням її незалежності. Прийняття Законів України «Про споживчу кооперацію» (1992 р.), «Про сільськогосподарську кооперацію» (1997 р.), «Про кредитні спілки» (2001 р.), «Про об'єднання співвласників багатоквартирного будинку» (2001 р.), «Про кооперацію» (2003 р.) та низки програм і концепцій щодо розвитку різних видів кооперативів стало свідченням зацікавленості держави у розбудові названого сектору економіки. Разом з тим, з позиції сьогодення можна сказати, що державна політика щодо кооперативного сектору була і залишається не достатньо послідовною, а його державне регулювання в основному обмежується формуванням нормативно-правової бази та контролем за дотриманням податкового законодавства.

Сучасні кооперативні організації України розвиваються в умовах непослідовних регуляторних дій з боку держави і не мають єдиного державного регу-